U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **O. N.**, zast. Mgr. Alexandrem Jánem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2011, č. j. 63 Az 51/2009 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 2. 2011, č. j. 63 Az 51/2009 – 23, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-551/VL-18-08-2009, ze dne 7. 10. 2009 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť skutečnosti uváděné žalobcem (snaha vyhnout se ekonomickým potížím na Ukrajině a legalizace pobytu v České republice) nelze důvodům pro udělení azylu podřadit.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta

individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu

jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nesprávné právní posouzení věci krajským soudem spatřuje v tom, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu (zjevně nedůvodná žádost). Konstatoval, že se v zemi původu dostal do finančních potíží a nebyl schopen zajistit legálním způsobem prostředky pro svou obživu. Pokud žádal o zajištění zaměstnání či sociálních dávek, byl státními orgány odmítnut a nezbylo mu tak, než vycestovat ze země. V České republice pobývá již od roku 2005 a je zde plně integrován. S ohledem na správní rozhodnutí stěžovateli nezbylo než požádat o mezinárodní ochranu, neboť v zemi původu nemá zajištěno žádné bydlení ani zaměstnání a situace v zemi původu se za dobu, co je v České republice nezměnila a pokud, tak k horšímu. S ohledem na shora uvedené stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že je v jeho případě dán důvod k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., neboť patří do sociální skupiny nezaměstnaných, kteří nemají žádné hmotné zabezpečení, a domovský stát tuto situaci toleruje, resp. podporuje. V této souvislosti stěžovatel upozornil na čl. 65 Metodologické příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka.

Důvod k podání kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval, že stěžovatel má v postavení účastníka řízení o udělení mezinárodní ochrany jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, což krajský soud ponechal zcela bez povšimnutí. Stěžovatel již šestým rokem pobývá v České republice a jen stěží může doložit, že ukrajinské úřady situaci nezaměstnaných neřeší, ale naopak ji vytvářejí či udržují za účelem získání korupčního potenciálu. Stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že v odůvodnění napadeného rozsudku neuvedl žádné důkazy, které by jakýmkoliv způsobem monitorovaly situaci na Ukrajině. Tvrzení, že by zjišťování situace a stavu ochrany lidských práv v zemi původu stěžovatele byla pouze mechanickou operací je projevem paušalizace rozhodování krajského soudu, která je nepřípustná, neboť soud má podle § 77 odst. 2 s. ř. s. povinnost hodnotit provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu s důkazy provedenými před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Podle názoru stěžovatele krajský soud skutkový stav nezjistil, resp. zjistil jej neúplně.

Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Podle stěžovatele neodpovídá rozhodnutí žalovaného ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je nedostatečné a řízení před žalovaným tak trpí vadou, kterou nelze odstranit.

Stěžovatel rovněž namítá nepodloženost závěru žalovaného i krajského soudu, že neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a neuvedl v případě návratu do vlasti žádnou konkrétní obavu, kterou by bylo možno považovat za odůvodněný strach z pronásledování jeho osoby z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů a že skutečnosti jím uváděné nelze považovat za strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

Stěžovatel dále nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Podle stěžovatele krajský soud zcela přehlíží situaci na straně stěžovatele, který svůj návrat do země původu nepovažuje vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. Při vycestování zpět na Ukrajinu hrozí stěžovateli nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Při zjištění státních orgánů, že v České republice požádal o azyl, bude podroben persekuci, resp. administrativní šikaně ze strany policie a dalších státních orgánů. V této souvislosti stěžovatel poukázal na skutečnost, že žalovaný ani krajský soud si žádným způsobem neověřili jaká situace je nyní na Ukrajině a zda jsou jím tvrzené hrozby reálné. Stěžovatel se proto domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Závěrem stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2011, č. j. 63 Az 51/2009 – 23, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že o udělení azylu žádá, neboť chce v České republice zůstat se svou rodinou a nemá, kam by se na Ukrajinu vrátil.

Krajský soud shodně s žalovaným shledal, že důvody uváděné stěžovatelem nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že obavy žalobce z ekonomických problémů v zemi původu nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79, a ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, které se vyjadřují k ekonomickým problémům žadatelům o azyl v zemi původu. Sám stěžovatel přitom při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že neměl se státními orgány Ukrajiny žádné problémy.

Krajský soud neshledal splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo zjištěno, že by

stěžovateli v případě vrácení na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jak stanoví § 14a odst. 2 zákona o azylu. Vycestování stěžovatele není ani v rozporu s mezinárodními závazky české republiky.

Námitku stěžovatele týkající se porušování jeho lidských práv vyjádřených v čl. 11 odst. 1 Mezinárodního paktu o sociálních, hospodářských a kulturních právech a toho, že žalovaný vůbec nezkoumal schopnost státu jeho původu mu přístup k těmto právům zajistit, krajský soud označil z pohledu tvrzení stěžovatele před žalovaným jako nedůvodnou. Zjišťování situace a stavu ochrany lidských práv v zemi původu stěžovatele by za této situace bylo podle krajského soudu pouze mechanickou operací nevztahující se k žádným konkrétním tvrzením stěžovatele.

K tvrzení stěžovatele, že se žalovaný nezabýval možností existence sociální skupiny ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu krajský soud především uvedl, že za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu nemůže být považována skupina lidí, která má ekonomické problémy, či problémy se zajištěním bydlení.

K námitkám stěžovatele ohledně pochybení žalovaného v průběhu správního řízení krajský soud uvedl, že stěžovatel měl možnost před vydáním rozhodnutí správního orgánu na závěr pohovoru svá tvrzení doplnit. Pohovor byl veden za účasti tlumočnice z jazyka ruského. Žalovaný vycházel při vydání rozhodnutí z údajů, které mu stěžovatel sdělil, a proto nebyl důvod, aby prováděl další dokazování. Stěžovatel ostatně žádné důkazní návrhy neměl. Krajský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného má náležitosti rozhodnutí stanovené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů na základě kterých rozhodoval.

Krajský soud uzavřel, že žalovaný měl k dispozici dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Stěžovatel ostatně ani netvrdil, že mu v zemi původu hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů a byly tak dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje i Nejvyšší správní soud za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení stěžovatelem uváděných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany [důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Shledal, že stěžovatelem uváděné problémy v zemi původu jsou výhradně ekonomického charakteru. K ekonomickým problémům žadatele o azyl lze poukázat (stejně jako to učinil krajský soud) na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, v kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„nespokojenost s ekonomickou situací žadatele o mezinárodní ochranu, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z*

pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením.“ Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že stížnostní námitky ohledně možné újmy způsobené horší ekonomickou situací v zemi původu jsou z hlediska azylově relevantních důvodů neopodstatněné.

K tvrzení stěžovatele, že patří do sociální skupiny nezaměstnaných, kteří nemají žádné hmotné zabezpečení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovouto skupinu lidí za sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu označit nelze. Poukázat lze v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 40/2003, podle kterého: „*Sociální skupina ve smyslu zákona o azylu je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.*“ O žádnou z vyjmenovaných „příslušností” však u stěžovatele nejde; stěžovatel to ostatně ani netvrdí.

Pojem sociální skupiny byl vymezen rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49 (publikován pod č. 401/2004 Sb. NSS) či v rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60 (publikován pod. č. 364/2004 Sb. NSS) nebo v rozsudku ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz.

K námitce nedostatečně provedeného dokazování v řízení před správním orgánem a následně i krajským soudem [důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, podle něhož „*správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne.*“ Obdobně lze konstatovat, že „[p]*okud stěžovatel v průběhu správního řízení (...) neuváděl jiné než ekonomické důvody, nelze potom žalovanému, následně poté i soudu vytýkat, že nevyhledával důvody jiné*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 – 42, www.nssoud.cz). Zmínit lze rovněž rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, www.nssoud.cz, podle něhož „*je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylíčí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu.*“

V této souvislosti lze zmínit rovněž judikaturu zdejšího soudu týkající se zjevně nedůvodných žádostí o mezinárodní ochranu podle § 16 zákona o azylu. Z této judikatury

vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu *nelze zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16, aniž by se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s tím, proč je tato žádost zjevně nedůvodná jak z hlediska azylu podle § 12, tak z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, publikovaný pod č. 1742/2008 Sb. NSS). Na citovaný rozsudek navázal Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, podle něhož správní orgán postupující podle § 16 zákona o azylu má povinnost „*své rozhodnutí zdůvodnit ve vztahu k oběma formám ochrany: zatímco však odůvodnění ve vztahu k neudělení azylu postrádá smysl tam, kde nejsou žádné azylově relevantní důvody tvrzeny, s otázkou doplňkové ochrany má správní orgán povinnost se vypořádat vždy a sám z úřední povinnosti zjistit (ze zpráv o zemi původu a jemu dostupných databází), zda skutečně žadateli nehrozí závažná újma v případě návratu do země původu. Ze zásady non-refoulement totiž vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy, přičemž k této povinnosti se musí vázat i povinnost státu zjistit si příslušné skutečnosti, které k aplikaci této zásady nutně vedou. K zajištění zásady non-refoulement tedy musí správní orgán vyvinout přiměřenou aktivitu i z moci úřední. Rozsah vyhledávací aktivity přitom bude dán povahou vážné újmy, jež by mohla žadateli o mezinárodní ochranu v případě navrácení do země původu hrozit.*“ Z uvedené judikatury zdejšího soudu je zřejmé, že postupoval-li správní orgán podle § 16 zákona o azylu, byl povinen řádně odůvodnit, proč je žádost o mezinárodní ochranu zjevně nedůvodná jak z hlediska azylu, tak z hlediska doplňkové ochrany. To v posuzovaném případě správní orgán učinil a krajský soud jeho závěry aproboval.

K námitce, že si žalovaný neobstaral potřebné informace o situaci v zemi původu stěžovatele, Nejvyšší správní soud dále připomíná, že žadatel o mezinárodní ochranu musí v žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že se nachází v postavení, pro něž mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008 - 69, www.nssoud.cz). Žalovaný pak logicky při posouzení žádosti včetně případného zjišťování obecné situace v zemi původu žadatele vychází z jím uvedených skutečností a důvodů. V dané věci však stěžovatel, jak již bylo uvedeno výše, odůvodnil svou žádost ekonomickými problémy, které navíc nesouvisely s žádným z důvodů pro udělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný proto nepochybil, když nezjišťoval podrobnosti o současné situaci na Ukrajině, neboť by takový postup byl nadbytečným.

Povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, www.nssoud.cz. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že ve vlasti má ekonomické problémy a chce žít s rodinou v České republice. Jiné důvody stěžovatel v řízení před žalovaným ani před soudem netvrdil. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat [§ 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s.], že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné.

Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) [*nyní se jedná o § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu] *téhož zákona zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti ve lhůtě 30 dnů od zahájení správního řízení, vydá správní orgán negativní rozhodnutí dle § 12 citovaného zákona; to však neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 spr. ř. má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl..“*

K nesouhlasu stěžovatele se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a k přesvědčení stěžovatele, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany (podle dřívější právní úpravy pro vztažení překážek vycestování). Podobný nedostatek tvrzení byl již mnohokrát předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz. Přestože zmíněné judikáty se vztahují k dřívější právní úpravě překážek vycestování, není důvodu aplikaci závěrů této judikatury odmítat, neboť dřívější právní úprava překážek vycestování a nynější právní úprava doplňkové ochrany jsou ve své podstatě shodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 114/2009 – 78, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud má tedy za to, že žalovaný správní orgán i krajský soud se otázkou doplňkové ochrany zabývaly a podle názoru Nejvyššího správního soudu také dostatečně vypořádaly, když posoudily a vyhodnotily, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by opodstatňovaly udělení této formy mezinárodní ochrany.

Tvrzením stěžovatele v kasační stížnosti ohledně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu v kasační stížnosti proto nelze přisvědčit, jelikož stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu zjevně nehrozí nebezpečí vážné újmy, tak jak je vymezena v § 14a odst. 2 zákona o azylu, tj. mučení, nelidské či ponižující zacházení ani trest.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační

stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval, nehledě na to, že odkladný účinek nastává podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany přímo ze zákona - § 32 odst. 5 zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu